

HET KERSTVERTESEL,

□ DOOR STIJN STREUVELS □

MAANTJE Vincke had het uitgevonden, op Sinte-Maartens-avond; toen ze in bende met hunne lanteerns, uit pampoenen en beetwortels gesneden, door de straat liepen en liedjes zongen, was 't hem al met eens in den kop gekomen: ze zouden op een bijzondere wijze kerstavond vieren.

Maantje was een verzinnige jongen, die nadacht en vooruitzag, en van alles den inhoud wilde weten; hij kwam altijd met plannen en ontwerpen voor den dag, leidde de avonturen, was in alles de baas van 't spel, — een franke straatbranke, ongestuimig en wild, van niets en van niemand vervaard, doch met bevestigingen soms van ernst en ingekeerdheid. Onder de schoolknapen stond Maantje bekend als een der armste — van de makkers speelde hij wel een boterham af, woonde in een huizekot waar 't reusde van de kinderen, hij liep zomer en winter aangetoorteld met afgedeeld goeds: vesten met te lange mouwen, eene broek met koorden om 't lijf gesnoerd, waarvan het gat hem onder de hamen hing, met of zonder hemd, maar altijd in slunsen en vendels. Doch daarom was Maantje Vincke niet slechter in aanzien bij de dorpsjeugd — over de kwestie staat en rang hebben buitenjongens eene eigen opvatting: rijkemanskinderen worden er meestal achteruitgezet — ze zijn niet gekleed gelijk de groote hoop, beschikken niet over de noodige en zoo gewaardeerde vrijheid om aan gewaagde spelen deel te nemen, verre tochten mee te maken, moeten zich in veel gevallen onthouden en er staan op te kijken als er in 't water geplonsd wordt, hooge boomen beklommen, omdat hun kleeren er niet tegen kunnen — het zijn teuwelaars, broekschijters, en ze worden uit de gemeenschap geweerd als overdragers en verklikkers.

Maantje nu stond juist zoo hoog in aanzien bij de makkers, omdat hij niets en niemand te duchten had, over zijn volle vrijheid beschikken kon — ook in 't al of niet naar school gaan — hij 't jaar door barrevoets en blootshoofds liep, — dat was de oorzaak van zijn stoutmoedigheid; hij gaf den toon en 't ordewoord aan heel de dorpsjeugd en 't werd als eene eer beschouwd door hem in het spel opgenomen te worden.

Nu had Maantje Vincke zijn plan om kerstavond te vieren. Hij kwam er niet botsbollig mede te koop, bebroedde het in zijn binnenste, overdacht alle bijzonderheden fijn en rijpelijk, en vertelde er amper een wordeke van aan twee, drie makkers. Er moest een beetje geheimzinnigheid mede bemoeid zijn, dan kreeg het meer belang. Den Trotten, Naten Mus en Termote werden, als eerste drietal onder den arm genomen en op een zwijgen 't nieuws in 't oor gefluisterd. Later kwamen Voske, Sperluut